

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 2026

ΤΕΥΧΟΣ 06

Ελπίδοφόροι

Η εφημεριδούλα των Κατηχητικών μας...

Η Ανάσταση δεν είναι μόνο για μια φορά...

Είναι στάση ζωής!

Είναι να επιλέγεις συνειδητά το Φως μέσα στο σκοτάδι!

Είναι η δύναμη τού να σηκώνεσαι μέσα από τα συντρίμια σου...!

Η Αναστάσιμη Χαρά!

Χριστός Ανέστη! Η πιο χαρμόσυνη είδηση για το ανθρώπινο γένος!

Αν την αφήναμε να μας διαποτίσει, θα βλέπαμε τον κόσμο με άλλα μάτια! Όπως τον βλέπουν και τον ζουν οι Άγιοι!

Ο Άγιος Σεραφεΐμ του Σάρωφ, είχε πάντα την πόρτα του κελιού του ανοιχτή και όλους τους υποδεχόταν με τον χαιρετισμό:

«Χριστός Ανέστη, χαρά μου!»

Γιατί ζούσε συνεχώς μέσα στην Αναστάσιμη Χαρά και έβλεπε στο πρόσωπο του καθενός τον ίδιο τον Χριστό!

Ο Χριστός μας, έγινε άνθρωπος και ήρθε στη γη για εμάς!

Δίδαξε, Έκανε θαύματα, Βασανίστηκε, Σταυρώθηκε... Γιατί;

Για να δείξει την Αγάπη Του, για τους ανθρώπους!

Σε αγαπώ, είπε και λέει στον καθένα από μας... Ήρθα για σένα, να πάρω τις αμαρτίες σου και να σε οδηγήσω στη Λύτρωση!

Σε αγαπώ και με την Ανάστασή μου, σου υποσχέθηκα ότι θα είμαι πάντα κοντά σου!

Αυτή και μόνο η υπόσχεση, αν μη τι άλλο, πρέπει να μας φέρνει Χαρά!

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, λέει πως την καλή διάθεση και την πραγματική Χαρά δεν τις προσφέρουν, ούτε το μέγεθος της εξουσίας, ούτε το πλήθος των χρημάτων, ούτε της κυριαρχίας ο

όγκος, ούτε του σώματος η δύναμη, παρά μόνο τα πνευματικά κατορθώματα και η αγαθή συνείδηση.

Η αληθινή Χαρά, δίνει μια εσωτερική πληροφόρηση και βεβαιότητα που την κάνει μόνιμη στην καρδιά του ανθρώπου, παρά τις εξωτερικές αντιξοότητες.

Μεγάλη Χαρά έχει ο γνήσια ταπεινός. Εκείνος που έχει σβήσει το εγώ του και έχει συγχωνευτεί με την ευτυχία του συνόλου.

Όσοι κάνουν το καλό, είναι καταδικασμένοι να είναι πάντα χαρούμενοι! Ο Φώτης Κόντογλου έλεγε, πως η Χαρά η αληθινή αναβλύζει μονάχα από τη φλέβα της καλοσύνης!

Η αληθινή Χαρά συνοδεύει στοργικά τον κάθε τίμιο αγωνιστή, του οποίου στόχος της ζωής του είναι να ζει κατά Θεό, μαζί με τον Θεό!

«Θα είμαι πάντα δίπλα σας, Υποσχέθηκε... αρκεί να το θέλετε!»

Το μεγαλείο της Αγάπης! Σταύρωση – Ανάσταση!

Όχι για μια στιγμή, όχι για μια φορά, αλλά συνεχώς!

Για μένα, για σένα, για όλους!

Ας βιώνουμε τη Χαρά της Αναστάσεως, καθημερινά και θα δούμε τη ζωή μας να γεμίζει Θεό!

«Χριστός Ανέστη, χαρά μου!»

Κωνσταντίνη

Τα δύο δάκρυα!

Από τη γη δύο δάκρυα
θερμά μαρχαριτάρια,
ανέβηκαν και στάλαξαν
στον Πλάστη τα ποδάρια.

Κι είπε το πρώτο τρέμοντας
εμπρός στο θείο θρόνο:
«Εμένα με έβγαλε η καρδιά
για το δικό της πόνο».

Κι ο Πλάστης αποκρίθηκε
«Ούτε στιγμή μη χάνεις!
Σύρε να γίνεις βάλαμο,
τον πόνο της να χιάνεις»

Ι.Ποχέμης

Κι είπε και το άλλο τρέμοντας
εμπρός στο θείο θρόνο:
«Εμένα μ' έβγαλε η καρδιά
για κάποιον ξένο πόνο».

Κι ο Πλάστης αποκρίθηκε:
«Εσύ μαζί μου, μείνε!
Της ευσπλαχνίας τα δάκρυα,
Δικά μου δάκρυα είναι».

Τρίμηνη νεανική εφημερίδα με την ευλογία του Μητροπολίτου μας Ωρωπού και Φυλής κ. Κυπριανού
τηλ. επικοινωνίας: 6947.182.560 email: kwnstantinayianopoulos@gmail.com

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ Η Ελπίδα δεν στοιχίζει τίποτα!..

Σ'ΑΓΑΠΩ ΘΑ ΠΕΙ...

Σ'αγαπώ θα πει...

Να σε βλέπω και να ανοίγει η καρδιά μου. Να σε κοιτώ και να αναπαύεται η ψυχή μου!

Σ'αγαπώ θα πει...

Να τρέχω, να γίνομαι θυσία για σένα... Να θέλω να δώσω την άνεσή μου, τη χαρά μου, τη ζωή μου για σένα... Μα να ξέρεις, δεν σ'αγαπώ, αν ξεχάσω τον Θεό για χάρη σου. Γιατί, αν το κάνω αυτό, σύντομα η αγάπη μου για σένα θα πεθάνει.

Σ'αγαπώ θα πει...

Να γίνονται για μένα πανηγύρι οι δικές σου χαρές... Ακόμη κι αν εγώ την ίδια στιγμή αποτυγχάνω.

Σ'αγαπώ θα πει...

Να γίνεται η προσευχή μου για σένα φωτιά, όταν κινδυνεύεις, όταν υποφέρεις, όταν ξέρω ότι δεν είσαι καλά...

Σ'αγαπώ θα πει...

Να σε κρατάω από το χέρι, όταν πηγαίνεις να πέσεις... ακόμα και αν μου φωνάζεις ότι σου στερώ την ελευθερία.

Σ'αγαπώ θα πει...

Να σε συγχωρώ... Όσες πληγές κι αν νιώσω ότι μου ανοίγεις.

Σ'αγαπώ θα πει...

Ότι αγαπώ και όλους τους άλλους ανθρώπους. Γιατί ξέρεις;

Αν έστω και έναν μόνο από όλο τον κόσμο δεν αγαπώ, τότε και η αγάπη μου για σένα κινδυνεύει.

Σ'αγαπώ θα πει...

Ότι πάνω απ' όλα θέλω να είμαι μαζί σου και στον Παράδεισο!

Συγχώρεσε με, Θεέ μου...

Πότε θα μάθω να αγαπώ αληθινά;

Ελπιδοφόρος

Πέρασαν πολλά χρόνια
από τη ζωή μου,
για να καταλάβω
ότι το «Α» και το «Ω»
είναι η αρχή και το
τέλος της λέξης
ΑΓΑΠΩ!

Ένα θαύμα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ Κατά την Ελληνική Επανάσταση

Κατά την πολιτορκία του Μεσολογγίου, από τους Τουρκοαιγύπτιους, επιτελέστηκε ένα θαύμα από τον Αρχάγγελο Μιχαήλ!

Το 1826 οι Τούρκοι ήθελαν να καταλάβουν όλα τα νησάκια, που υπάρχουν μπροστά στο Μεσολόγγι, για να προχωρήσουν και στην κατάληψη της πόλεως.

Σ' ένα από τα νησάκια αυτά, που είναι πολύ μικρά σε έκταση, είχαν οχυρωθεί λίγοι Έλληνες, οι οποίοι, αν και πολύ λιγότεροι από τους εχθρούς τους, τα υπεράσπιζαν σαν λιοντάρια!

Η αντοχή τους ήταν υπεράνθρωπη. Ήταν φανερό, ότι βοηθούσε ο Θεός στον δίκαιο αγώνα τους! Όμως τους έλειψε το νερό. Την πείνα την άντεχαν, αλλά την δίψα;

Πάνω στο νησάκι, υπήρχε ένα φτωχικό Εκκλησάκι αφιερωμένο στον Αρχάγγελο Μιχαήλ.

Εκεί κατέφυγαν οι πιστοί Έλληνες και προσευχήθηκαν: «Άγιε Αρχάγγελε, του είπαν, σε παρακαλούμε, βοήθησέ μας! Το γνωρίζεις, πως ο αγώνας μας είναι δίκαιος. Μέχρι τώρα αντέξαμε, αλλά χωρίς νερό θα λυγίσουμε. Δεν θα αντέξουμε! Βοήθησέ μας, σε παρακαλούμε με τις άγιες πρεσβείες σου.»

Αυτά είπαν και ξαναπήγαν στις πρόχειρες πολεμίστρες, που είχαν στήσει. Η κάψα της δίψας, είχε αρχίσει να τους κατακαίει. Σε λίγο μια τουρκική αρμάδα άρχισε κανονιοβολισμό. Μια οβίδα έπεσε στο Εκκλησάκι του Αρχαγγέλου. Τρύπησε την στέγη και άνοιξε μια βαθιά τρύπα στο χωμάτινο δάπεδο. Από εκεί ανέβλυσε ένα καταπληκτικό φρέαρ! Ένα άφθονο και κρυστάλλινο νερό!

Οι Έλληνες Αγωνιστές δάκρυσαν από συγκίνηση. Ευχαρίστησαν τον Θεό και τον Αρχάγγελο Του και έσβησαν την δίψα τους, παίρνοντας κουράγιο για να συνεχίσουν τον τιτάνιο αγώνα τους!

Να δω την Ανάσταση του Υιού Σου!

Ήταν θεοφιλής ψυχή και φιλακόλουθη. Το βίωμά της βαθιά Ορθόδοξο, έτσι τα έβγαλε πέρα και με τη χρεία, που την βρήκε ξαφνικά και σε νεαρή ηλικία, καθώς επίσης και το μέγαλωμα του μοναχογιού της.

Αγαπούσε πολύ την Παναγία! «Τι καλά να τα αφήνεις όλα στην Παναγία, να Τη κρατάς από το φόρεμα και να μην Την αφήνεις, όπως το μικρό παιδί τη μάνα του!» Όσες φορές αρρώστησε το μονάκριβο παιδί της, όσες φορές είχε κάποιο πρόβλημα, πάντα στην Παναγία μας κατέφευγε.

Τα χρόνια πέρασαν με χαρές και λύπες. Ο γιος της μεγάλωσε και έγινε άνδρας, καλόγνωμος και φιλόθεος και αυτός, όπως η μητέρα του.

Ήταν μια Μεγάλη εβδομάδα, την οποία βίωνε η μάνα τόσο έντονα εσωτερικά, όσο καμιά άλλη.

Πώς την συγκίνησε ο ερχομός Του Νυμφίου, στο μέσω της νυκτός! Θαύμασε του πάγκαλου Ιωσήφ την καθαρότητα, ένιωσε κατάπληξη με την γνωστικότητα της αμαρτωλής, έφριξε με την δολιότητα του Ιούδα, έκλαψε με την κραυγή του άλλου Ιωσήφ «Πώς σε κηδεύσω, Θεέ μου;»

Προσκύνησε τα Πάθη με βαθιά επίγνωση και περίμενε με χίλιες προσμονές να δει την ένδοξη Ανάσταση!

Μέσα όμως σε όλο αυτό το κλίμα την βρήκε το αναπάντεχο...

Ήταν Μεγάλο Σάββατο βράδυ, ένα λευκό πουκάμισο του γιου της ετοίμαζε για

την εκκλησία και άκουσε να της φωνάζει: «Μάνα δεν αισθάνομαι καλά» και έγειρε λιπόθυμος στον καναπέ.

Έτρεξε εκείνη για νερό, για Αγίασμα, για λαδάκι από το Ευχέλαιο, μα το παιδί της, δεν άνοιγε τα μάτια. «Παναγία μου», φώναξε η μάνα και έψαξε για γιατρό.

Σαν ήρθε ο γιατρός, γνωμάτευσε τον θάνατο από καρδιακή προσβολή... Δεν πίστευε στα λόγια του εκείνη, όμως ο γιατρός σοβαρός και συλλυπούμενος της είπε, ότι επιστροφή δεν υπάρχει και αποχώρησε.

Η μάνα έμεινε πάλι μόνη, με το παιδί της νεκρό. Τον έντυσε τα λαμπριάτικα, άναψε δύο μεγάλες λαμπάδες, έβαλε θυμίαμα και έκασε κοντά του...

Βροχή τα δάκρυα της δύστυχης μάνας έρραιναν το πρόσωπο του παιδιού. Σήκωσε τα μάτια της και είδε την Παναγία... «Παναγία μου, πώς τον άντεξες τον Γολγοθά;» «Παναγία μου, είδες το Παιδί σου στον Σταυρό κρεμασμένο, στον Τάφο αποθεμένο κι απόψε περιμένεις την Ανάστασή Του! Βοήθησε με, αξίωσέ με να δω και εγώ την Ανάσταση του Υιού Σου!»... Με το που μίλησε στην Παναγία, στερεώθηκε η καρδιά της.

Η καμπάνα χτυπούσε χαρμόсуνα και καλούσε τους πιστούς στην Ανάσταση. Η μάνα σκέπασε το παιδί με ένα σεντόνι, σα να το έβαλε για ύπνο, έκλεισε σιγά την πόρτα και ξεκίνησε για την εκκλησία.

Δεν έβλεπε τίποτα και κανέναν... Στάθηκε μπροστά στην Εικόνα της Παναγίας

που στεκόταν πάντα... Της έλεγε πολλά μέσα από την ψυχή της... Την είδαν οι γύρω γυναίκες, ένα ερείπιο, αλλά που να ξέρουν... Θα είναι από την νηστεία, είπαν...

Όταν άκουσε η μάνα το «Χριστός Ανέστη», έφεξε το πρόσωπό της, άλλαξε όψη! Την αξίωσε η Παναγία να δει την Ανάσταση του Υιού Της!

Την ώρα της Θ. Μετάληψης, όταν ο Αναστάς Χριστός πρόσφερε το Ποτήριο της ζωής στα αναστημένα Του παιδιά, βλέπει η μάνα, από την πλευρά των ανδρών το γιο της ζωντανό, χαρούμενο, καλοφορεμένο, στη σειρά του για να Κοινωνήσει... Ζαλίστηκε, τα έχασε από το θέαμα και πέφτει κάτω λιπόθυμη. Ο γιος της, έτρεξε από πάνω της και της είπε: «Μάνα εγώ είμαι, η Παναγία μας με γύρισε πίσω!»

Συνήλθε η μάνα και ευχαρίστησε από τα βάθη της καρδιάς της την Παναγία μας!

Οι άλλοι δεν κατάλαβαν τίποτα... «Απ' την νηστεία», σιγομουρμούρισαν και πάλι.

Αγκαλιασμένοι, πασίχαροι και αναστημένοι, γύρισαν στο σπίτι μάνα και γιος! Ζούσαν και θα ζουν για πάντα το θαύμα της διπλής Ανάστασης!

Αννα Σερ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΡΩΤΗΣΗ...

Κατά το δεύτερο μήνα των σπουδών μου, στο πανεπιστήμιο, ο καθηγητής μας έδωσε ένα ξαφνικό τεστ με ερωτήσεις. Ήμουν καλός φοιτητής και δεν είχα δυσκολευτεί ποτέ, μέχρι που διάβασα την τελευταία ερώτηση:

«Ποιο είναι το μικρό όνομα της γυναίκας που καθαρίζει το σχολείο μας;»

Σίγουρα, αυτό είναι ένα είδος αστείου, σκέφτηκα. Είχα δει την καθαρίστρια πολλές φορές. Ήταν ψηλή με μαύρα μαλλιά και γύρω στα πενήντα. Μα πως να ήξερα το όνομά της;

Παρέδωσα το γραπτό μου, αφήνοντας το τελευταίο ερώτημα αναπάντητο.

Λίγο πριν τελειώσει το μάθημα, ένας

φοιτητής ρώτησε εάν το τελευταίο ερώτημα θα μετρήσει στον βαθμό.

«Μα φυσικά», είπε ο καθηγητής. Στη μελλοντική σταδιοδρομία της ζωής σας θα συναντήσετε πολλούς ανθρώπους. Να θυμάστε:

Όλοι είναι σημαντικοί και όλοι αξίζουν την προσοχή μας, ακόμα και αν το μόνο που μπορούμε να κάνουμε γι αυτούς είναι να χαμογελάμε και να λέμε ένα «γεια σας»

Ποτέ δεν ξέχασα εκείνο το μάθημα! Επίσης, έμαθα και το όνομα εκείνης της γυναίκας... Δωροθέα...

Γιώργος

Το ραγισμένο δοχείο!

Πριν πολλά χρόνια, σε μια επαρχία κάπου στην Κίνα, ζούσε μια ηλικιωμένη γυναίκα, η οποία κουβαλούσε καθημερινά νερό από ένα μακρινό ρυάκι, με δύο μεγάλα δοχεία περασμένα σε ένα μακρύ ξύλινο κοντάρι, το οποίο στήριζε στους ώμους της.

Το ένα δοχείο ήταν άψογο και μετέφερε πάντα όλη την ποσότητα νερού που μπορούσε να χωρέσει.

Το άλλο είχε μια ρωγμή και στο τέλος της μακριάς διαδρομής, από το ρυάκι στο σπίτι, έφθανε με τη στάθμη του νερού έως τη μέση.

Έτσι για δύο ολόκληρα χρόνια, η γυναίκα κουβαλούσε καθημερινά μόνο ενάμισι δοχείο νερό στο σπίτι της.

Φυσικά το τέλειο δοχείο ένοιωθε υπερήφανο που εκπλήρωνε απόλυτα και τέλεια το σκοπό για τον οποίο είχε κατασκευαστεί.

Το ραγισμένο δοχείο ήταν δυστυχισμένο που μόλις και μετά βίας μετέφερε τα μισά από αυτά που έπρεπε κι ένοιωθε ντροπή για την ατέλειά του.

Ύστερα από δύο χρόνια, δεν άντεχε πια την κατάσταση αυτή

και αποφάσισε να μιλήσει στην ηλικιωμένη γυναίκα.

«Ντρέπομαι τόσο για τον εαυτό μου και θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη!»

«Μα γιατί»; ρώτησε η γυναίκα. «Για ποιο λόγο νιώθεις ντροπή;»

«Ε, να ! Δύο χρόνια τώρα μεταφέρω μόνο το μισό νερό λόγω της ρωγμής μου και εξαιτίας μου κοπιάζεις άδικα και εσύ!»

Η γυναίκα χαμογέλασε:

«Παρατήρησες ότι στο μονοπάτι υπάρχουν λουλούδια μόνο στη δική σου πλευρά και όχι στη μεριά του άλλου δοχείου; **Πρόσεξα την ατέλειά σου και την αξιοποίησα.**

«Φύτεψα σπόρους στην πλευρά σου και εσύ τους πότιζες. Δύο χρόνια τώρα μαζεύω τα άνθη και τα τοποθετώ το τραπέζι μου. Αν δεν ήσουν εσύ δεν θα είχα τόση ομορφιά να στολίζει το σπιτικό μου!»

Βέβαια, δεν ήταν η ατέλειά του δοχείου που το έκανε ξεχωριστό, αλλά η ιδιαίτερη ικανότητα της ηλικιωμένης γυναίκας **να διακρίνει και να χρησιμοποιήσει την αδυναμία του.**

Ο καθένας μας έχει τις «ρωγμές» του και τις «αδυναμίες» του, που μπορούν να γίνουν χρήσιμες και να «στολίσουν» τη ζωή μας.

Κάθε «ρωγμή» μπορεί να κάνει τη ζωή μας πιο πλούσια και πιο ενδιαφέρουσα, αρκεί κάποιος να μπορέσει να διακρίνει τον τρόπο, με τον οποίο η ατέλεια μας αυτή μπορεί να ομορφύνει την ίδια μας την ύπαρξη.

«Ραγισμένοι» φίλοι, μην ξεχνάτε να σταματάτε στην άκρη του δρόμου και να απολαμβάνετε το άρωμα των λουλουδιών που φυτρώνουν στη μεριά σας.

Αν ο καθένας μας μετέτρεπε σαν την ηλικιωμένη γυναίκα τις ατέλειες του διπλανού του σε κάτι χρήσιμο και όμορφο, σίγουρα ο κόσμος μας θα ήταν καλύτερος.

Άννα Σημ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΑΖΕΙΑΣ Προστάτης κατά της ομοφυλοφιλίας

Ο Άγιος Βασίλειος, γεννήθηκε το 1587 στην αρχαία πόλη του Γιαροσλάβ της Ρωσίας.

Ο πατέρας του Βασίλειου, Θεόδωρος, ήταν ένας φτωχός άνθρωπος και η οικογένειά του συχνά στερούνταν τα απαραίτητα.

Από μικρό παιδί, ο Άγιος αγαπούσε την Εκκλησία και συνήθιζε να πηγαίνει, όταν του δινόταν ευκαιρία!

Εκείνα τα χρόνια, όταν ένα αγόρι γινόταν δώδεκα χρόνων, μπορούσε να γίνει παραγίος, να εργάζεται για μια επιχείρηση, χωρίς να πληρώνεται, για να μάθει την δουλειά.

Έτσι έγινε και με τον Άγιο Βασίλειο, ο οποίος έγινε παραγίος σε έναν έμπορο στην Μαγγαζεία, μια πόλη της Σιβηρίας. Ο Άγιος ήταν καλός και προσεκτικός στη δουλειά του, έτσι σύντομα του δόθηκε μια πιο υπεύθυνη θέση στην επιχείρηση.

Εκείνη την εποχή στη Σιβηρία, η οποία ήταν μια χώρα των συνόρων με δύσκολη πρόσβαση, δεν υπήρχαν καθόλου γυναίκες. Δυστυχώς γι' αυτόν το λόγο, ήταν πάρα πολύ αυξημένη η ομοφυλοφιλία. Πολλοί διακατέχονταν από αυτό το άρρωστο πάθος και επιδίδονταν σε άσχημες πράξεις με νέους άνδρες και παιδιά. Ένας από αυτούς, ήταν και το αφεντικό του Αγίου.

Αρχικά προσπάθησε να τον δελεάσει με κολακίες για να τον παρασύρει και στη συνέχεια, αφού δεν μπορούσε να πετύχει τον στόχο του, κατέφυγε σε απειλές και τιμωρίες.

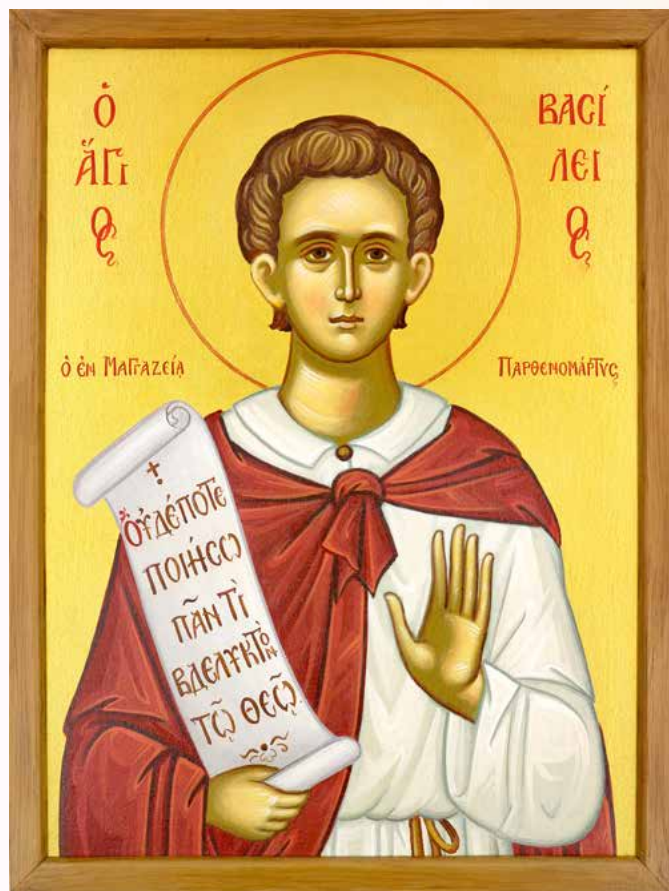
Ο Άγιος Βασίλειος συνέχισε να νηστεύει και να προσεύχεται, ζητώντας από τον Θεό να τον βοηθήσει να παραμείνει αγνός!

Το αφεντικό του άρχισε να μισεί τον Βασίλειο, για τον ευσεβή τρόπο ζωής του και ιδιαίτερα για την πραότητα και την ταπείνωσή του.

Μια μέρα διαρρήκτες έκλεψαν το εμπορικό, στο οποίο εργαζόταν ο Βασίλειος. Το αφεντικό του κατηγορήσε επίσημα τον Βασίλειο, ο Κυβερνήτης δεν έλεγε καθόλου την κατηγορία, συνέλαβε το παιδί και άρχισε μαζί με το αφεντικό του να το βασανίζουν, για να του αποσπάσουν ομολογία.

Ο πόνος των βασανιστηρίων ήταν αφόρητος, με αποτέλεσμα ο Άγιος να λιποθυμήσει, αλλά και αφού συνήλθε συνέχισε να επαναλαμβάνει: «Είμαι αθώος!»

Η πραότητα του Αγίου εξόργισε τόσο τον απάνθρωπο έμπορο, που χτύπησε το παιδί στο κεφάλι με μια αρμαθιά κλειδιά. Ο Βασίλειος έπεσε αιμόφυρτος στο έδαφος και παρέδωσε την ψυχή του στον Κύριο. Ημέρα της Αναστάσεως του 1600. Ήταν μόνο δεκατριών ετών...

Για να κρύψουν το έγκλημά τους, έβαλαν το σώμα σε ένα φέρετρο και το βύθισαν σε ένα βάλτο, τοποθετώντας και πέτρες πάνω του. Ο Θεός επέτρεψε να μείνει ο Άγιος εκεί πενήντα δύο χρόνια.

Το 1652 πολλά θαυμαστά γεγονότα άρχισαν να συμβαίνουν στην περιοχή της Μαγγαζείας. Πολλοί ασθενείς έβλεπαν στον ύπνο τους τον Άγιο και θεραπεύονταν. Ένα παράξενο φως εμφανίστηκε στον βάλτο και φωνές ακούστηκαν να ψέλνουν.

Το φέρετρο του Αγίου ανέβηκε στην επιφάνεια. Το είδε κάποιος περαστικός και αφού του εμφανίστηκε ο Άγιος, το έβγαλαν και το άνοιξαν. Μέσα βρήκαν τα Ιερά Λείψανα πλήρη και άφθαρτα. Έκτισαν ένα εκκλησάκι στον τόπο εκείνο και τα τοποθέτησαν εκεί. Έγιναν πολλά θαύματα και πολλοί ασθενείς βρήκαν την υγεία τους.

Το 1670 τα Ιερά Λείψανα μεταφέρθηκαν στην Ιερά Μονή της Αγίας Τριάδος στο Τουραχάνσκ. Κατά την κομμουνιστική περίοδο χάθηκαν, αλλά ξαναβρέθηκαν το 1997.

Ας ευχηθούμε ο Άγιος Παρθενομάρτυρας Βασίλειος, να σκεπάζει όλους μας και κυρίως τους νέους μας!

Άγγελος

Η φροντίδα μας για τους κεκοιμημένους...!

Όλοι μας έχουμε ανθρώπους, οι οποίοι έχουν φύγει από αυτή τη ζωή. Οι κεκοιμημένοι δεν μπορούν πλέον να μετανοήσουν και να προσευχηθούν. Περιμένουν από τους ζωντανούς, να τους θυμόμαστε και να κάνουμε ότι μπορούμε γι αυτούς!

Μπορούμε να βοηθήσουμε μια ψυχή με τα μνημόσυνα, με ένα τρισάγιο, καθώς επίσης με το να ανάβουμε κεράκια και να κάνουμε προσευχή.

Επίσης μια ψυχούλα, μπορεί να βοηθηθεί με την ελεημοσύνη. Γι' αυτό κάποιοι, όταν προσφέρουν κάτι σε κάποιον αναγκασμένο, λένε για παράδειγμα: «για την ψυχή του πατέρα μου.»

Η Εκκλησία μας έχει θεσπίσει δύο Σάββατα, στα οποία κάνουμε κόλλυβα για τους κεκοιμημένους: προ της Κυριακής των Αποκριών και προ της Πεντηκοστής. Τις ημέρες αυτές μνημονεύονται και όλοι αυτοί που δεν έχουν κάποιον να τους κάνει κόλλυβα, που έχουν φύγει άζαφνα ή έχουν ξεχαστεί από τους δικούς τους.

Όσοι όμως αγαπάμε τους

κεκοιμημένους μας, καλό είναι να φτιάχνουμε κάθε Σάββατο ή έστω όσο πιο συχνά μπορούμε.

Επιπλέον σημαντικό είναι, να φροντίζουμε και να περιποιούμαστε τα μνήματα και να τους πηγαίνουμε λουλούδια.

Ακολουθεί ένα αληθινό περιστατικό, το οποίο διαδραματίστηκε πριν λίγα χρόνια στην Σερβία.

Ένας γιατρός είχε προγραμματίσει να πάει στην κηδεία ενός ασθενή του. Όμως προέκυψε κάτι έκτακτο στο νοσοκομείο και άργησε. Όταν έφτασε στο Κοιμητήριο, η κηδεία είχε τελειώσει και κανείς δεν ήταν εκεί. Κρατώντας στα χέρια του μια ανθοδέσμη, κοίταζε να βρει ένα φρεσκοσκαμμένο τάφο, αλλά σκοτείνιασε και αποφάσισε να επιστρέψει σπίτι του.

Δεν ήξερε τι να κάνει με την ανθοδέσμη και έτσι την άφησε σε έναν τάφο που βρήκε στο πέρασμά του.

Την νύχτα είδε στον ύπνο του μια νεαρή κοπέλα, η οποία του είπε το όνομα και το επώ-

νυμό της και συνέχισε:

«Σας ευχαριστώ πολύ για τα λουλούδια σας... Από την ημέρα της κηδείας μου, δέκα χρόνια πριν, κανείς ποτέ δεν με θυμήθηκε και εσείς είστε ο πρώτος που άφησε λουλούδια στο τάφο μου».

Το πρωί ο γιατρός σηκώθηκε συγκλονισμένος και αποφάσισε να ξαναπάει στο Κοιμητήριο. Πήγε στο γραφείο του Κοιμητηρίου να ρωτήσει για το όνομα της κοπέλας. Βρήκε το όνομά της και τον αριθμό του τάφου της και αφού πήγε στο μνήμα, είδε την φωτογραφία της και φυσικά τα λουλούδια που είχε αφήσει.

Από εκείνη την στιγμή έγινε ένας αληθινός Χριστιανός και μέχρι το τέλος της ζωής του πάντοτε θυμόταν στις προσευχές του την κοπέλα, χάρη της οποίας ο Κύριος μας επέστρεψε στην Πίστη την πτωχή του ψυχή.

Χρμόλος

Έξι μικρές ιστορίες...!

1. Κάποτε, όλοι οι χωρικοί αποφάσισαν να προσευχηθούν για να βρέξει. Την ημέρα της Προσευχής, όλοι οι άνθρωποι συγκεντρώθηκαν, αλλά μόνο ένα παιδί ήρθε με ομπρέλα. **Αυτό είναι ΠΙΣΤΗ!**
2. Όταν πετάμε τα μωρά στον αέρα, εκείνα γελούν, επειδή ξέρουν ότι θα τα πιάσουμε. **Αυτό είναι ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ!**
3. Κάθε βράδυ, πέφτουμε για ύπνο χωρίς καμμία βεβαιότητα, ότι το επόμενο πρωί θα είμαστε ζωντανοί, όμως εξακολουθούμε να βάζουμε ξυπνητήρια για να ξυπνήσουμε. **Αυτό είναι ΕΛΠΙΔΑ!**
4. Σχεδιάζουμε μεγάλα πράγματα για το αύριο, παρά τη μηδενική γνώση που έχουμε για το μέλλον. **Αυτό είναι ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΘΗΣΗ!**
5. Βλέπουμε τον κόσμο να υποφέρει, αλλά συνεχίζουμε να παντρευόμαστε και να γεννάμε παιδιά. **Αυτό είναι ΑΓΑΠΗ!**
6. Στο πουκάμισο ενός υπερήλικα ήταν γραμμένη η εξής φράση: «Δεν είμαι 80 ετών. Είμαι ένας έφηβος 16 ετών, με 64 χρόνια εμπειρίας!» **Αυτό είναι ΣΤΑΣΗ ΖΩΗΣ!**

Αφροδίτη

οι Δράσεις μας

Να ευχαριστήσουμε τον Μητροπολίτη μας Θρωπού και Φυλής κ. Κυπριανό, ο οποίος ήταν δίπλα μας προσευχητικά και πρακτικά σε ό,τι χρειαστήκαμε. Ευγνώμονες!

Φτιάχνοντας Σταυρούς, την Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως.

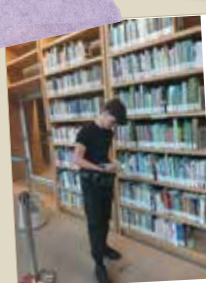
Επίσκεψη στο παρεκκλήσι της Οσίας Μαρίας την Αιγυπτίας.

Από συμμετοχή μας στο άλσος Βεύκου, στην μεγάλη εκδήλωση «ΦΥΣΗ-κά αγαπά την Οικογένεια»!

Από τα καλάντα του Λαζάρου.

Η Νεανική μας συντροφιά επισκέφτηκε την έκθεση της Εθνικής μας Βιβλιοθήκης «Στο ένδοξο αλωνάκι, Μεσολόγγι 1926, Έξοδος» και έρχεται σε επαφή με δεικνυρούς της ιστορίας μας!